

er ikke i Lov 3die Januar 1851 sagt, at allerede Overtrædelsen af det foreløbige Forbud paadrager den, mod hvem det er nedlagt, Straf; dette kræves imidlertid af Øjemedet. Forskellen fra Dommen bestaar i, at denne, efter at være bekendtgjort paa den i Loven foreskrevne Maade, binder alle.

Tredie Afsnit.

Undersøgelse, førend Tiltale er rejst, i Sager, som forfølges af Overanklageren eller Politiet.

Dette Afsnit bygger vel i sine Hovedtræk paa lignende Betragtninger, som laa til Grund for det tidligere Forslags tilsvarende Afsnit, men indeholder i øvrigt paa flere væsentlige Punkter reelle Ændringer, ligesom der ogsaa til Dels har fundet en temmelig indgribende redaktionel Omarbejdelse Sted. Særlig skal straks fremhæves, at man inden for nærværende Kommission ligesom i den tidligere Kommission indgaaende har drøftet det Spørgsmaal, hvilken Stilling der bør anvendes Retten under Sagens Forberedelse. Spørgsmaalet har i saa Henseende været: Skal man saa vidt muligt gennemføre Anklageprincippet ogsaa ved Sagens Forberedelse, saaledes at Rettens Medvirken indskrænkes til, at den tager Bestemmelse om Anvendelse af de særlige straffeprocessuelle Magtmidler, som Politiet enten slet ikke eller i alt Fald kun foreløbig kan gøre Brug af paa egen Haand, samt fører et vist almindeligt Tilsyn, medens hele Sagens Forberedelse i øvrigt ganske overlades Parterne — eller skal man, naar retslig Forundersøgelse begæres, stille Retten som den, der har Ledelsen og Hovedansvaret for Sagens behørig Oplysning? Det har imidlertid ikke været muligt at opnaa Overensstemmelse, idet Kommissionen har delt sig i et af 5 Medlemmer bestaaende Flertal, der ligesom den tidligere Kommissions Flertal har fastholdt det sidste Alternativ, og et af 4 Medlemmer bestaaende Mindretal, der ligesom den tidligere Kommissions Mindretal har hævdet det første Alternativ, jfr. Udkastets § 205.

Naar Kommissionens *Flertal* (*Deuntzer, Ingerslev, Ipsen, Ricard* og *Thomsen*) har

ment at maatte fastholde Kravet paa, at Retten inden for visse Grænser lede r Forberedelsen, er dette sket ud fra rent praktiske Betragtninger. Det erkendes nemlig, at, for saa vidt man kunde være sikker paa, paa den ene Side at have en Anklagemagt, der raadede over tilstrækkeligt Personel og tilstrækkelig Dygtighed til paa egen Haand at lede Forberedelsen af alle Sager, vanskelige saavel som simple, fra først til sidst, baade i og uden for Retten, og paa den anden Side en stor Stab af dygtige og samvittighedsfulde Forsvarere, der, saa vidt fornødent, kunde være til Disposition fra Sagens Begyndelse og dels paa egen Haand kunde skaffe Forsvarsmaterialet til Veje, dels med fornøden Dygtighed og Sikkerhed kunde værge Sigtede mod overdreyne Krav, som fra Anklagemagtens Side maatte blive rettede til den med Sagen i øvrigt ubekendte Dommer, vilde Gennemførelsen af Mindretallets Tanke være uden Betænkelighed. Men man anser det for praktisk umuligt at tilvejebringe de nævnte Betingelser. Allerede Bekosteligheden af det Apparat, som i saa Henseende vilde udkræves, maa efter Flertallets Mening være til Hinder for paa dette Punkt at søge Anklagegrundsætningen gennemført. Og vil man for et Øjeblik se bort herfra, vilde der efter Flertallets Mening ligge en afgørende Hindring for en øjeblikkelig Gennemførelse deri, at man foreløbig vilde mangle personlige Kræfter, der havde modtaget Uddannelse til det Hverv, der skulde betros i deres Hænder. Naar man nærmere betragter det Personale, som efter Organisationsforslaget staa til Paatalemyndighedens (her Politiets) Raadighed, vil det efter Flertallets Mening vise sig, at det næppe vil være muligt, at der i ethvert Retsmøde saavel i som uden for Kjøbenhavn kan være til Stede som Repræsentant for Politiet en til Paatalens Ledelse fuldt kompetent Person. Men er dette ikke Tilfældet, maa Undersøgelsens Gang nødvendigvis blive slæbende og uden Energi, til Skade ogsaa for Sigtede, medmindre man lægger den egentlige Ledelse og dermed ogsaa Ansvar for denne i Undersøgelsesdommerens Haand.

Særlig maa det derhos fremhæves, at man ikke kan slutte saaledes, at, naar det kan betros Anklagemyndigheden paa egen Haand at lede Forfølgningen under Domsforhandlingen, der er det vigtigste Afsnit af den ny Proces, maa det saa meget mere kunne overlades til den, at lede den ogsaa under Forundersøgelsen. Der er nemlig den store Forskel mellem Domsforhand-